

Pingstlilja för Svearne 1867, böra af alla svenskar läsas ju

Fröling, G. A.

81 Cg Br. 1867

1867

Vitt. S.
Hist.
(1/2)
0

PINGSTLILJA FÖR SVEARNE 1867,

BÖRA AF ALLA SVENSKAR LÄSAS JU.

AF G. A. Froling

1867

PINGSTLILJA FÖR SVARNAH 1867

BÖRA AF ALDA SVENSKAR LÄSAS JU

Upp fosterlandets ädla söner,
till strid mot utländsk krämarmakt;
se der den förtrupp, bankirerne förer,
att lägga bojor på Svithiods trakt.

Bankirer med förtruppen vunnit
bataljen den första med sveket,
de tidningar som vi förnummit,
dertill hjälpt dem på tiondels-seklet.

De hafva ju skrifvit, och bjudit
oss lefva för billigaste pris.
Vårt guld öfver hafven bortljudit,
sagt: öfverflöd är nödvändig spis.

Nu nöden är kommen genom dörren,
uti palatset och hydda och tjäll,
dit bankirernas intressen er fören,
på så sätt lärt Sveas ätt blifva säll.

Bankirernas klor uti manteln,
kåpan, kappan, mantiljen och lumpen,
måste lossas; ty först ifrån teten,
och flanken tillika, de måste vika.

Dina fäder hafva försakat
att njuta af drufvornas glöd;
med ära och stolthet de smakat,
att Svear kunna lefva af sitt bröd.

En Gustaf af Wasa han sade:
 bort Lybeckare med monopol,
 han stod för sitt land och hade
 snart vunnit ett stort ändamål.

Derutom han ej kunnat skydda
 sitt land och dess näringars lif;
 han var kung, för palatset och hydda,
 men var sträng mot falskhet och kif.

En Gustaf den andre han lärde
 sitt råd, hvad krämarlägtet var,
 med kassan full de resa sina färde,
 de intet annat fädernesland har.

Carl Johan var en af de siste,
 som af egen erfarenhet rönt
 att möda kryddar mat, och han visste
 att stat blifver fattig, arbete ej lönt.

Der lyx får florerä och fårar regera,
 ej tidningsmaran rådde, fast skällde.
 Prohibitist-konung vi få blott egen konung mera
 han var praktisk man, sig försvarde när det gällde.

Svea män! glöm ej fädernas dygder,
 varen vakne, höjen rösten till skyn,
 Ännu lefver i Svithiods byggher
 O, konung! folk, som vill resa sig ur dyn.

Bankirer hafva ju sagt, med sina tidningar, de horder,
 vill ej våra näringar sig lifva och bära,
 tag varan du behöfver, från Engelska Lorder;
 vi nog våra Svear sedan skall lära
 dess egendom roffa, för lumpnaste pris,
 och sedan förskaffa oss fullt paradys,
 godtrogne och slappe, har alla hjälpt till,
 först bonden har störtats, med smil och drill,
 nu all vår näring, fabrik och handtverk,
 vår arbetare sysslolös, dör utaf kyla och svält.

Hvem är som befordrar vår stora emigration?
 det är ju de bankirer, som samla million på million,
 då landet är i armöd, det går allra bäst,
 bör ej förundra någon, att ingen trifs vid sin läst.
 Dårar vi äro, ännu nog mången;
 ej hjälper att skalder, med lyran och sången
 vill väcka ert sömniga, isiga blod;
 nej, I ären döfva, viljen lefva öfver höfva,
 det gjordt eder loja, och smidit eder boja,
 för bankirer I måst krypa, er egendom de strypa,
 de blifva edra furstar och stifta edra lagar;
 snart äro de dagar, I blifven deras slafvar.

En riksdag förgått, som så mången förut,
 kargt gick det undan, tog ett snöpligt slut,
 hvad väntats af fosterlandsvännen uteblef dock,
 frihandeln skall existera, med mutor eller pock.
 De flesta af valen till kamrarne, en bock,
 bevisas der rösten sig höjt, för näringarnas skydd,
 motsidan starkast har ropat, med spe om skrock.
 Slikt knappast har händt, uti fädrens bygd,
 de ädlaste män blifvit hånade för sin dygd.
 Det har gått, som skulle det varit af Wallenberg smordt.
 vår import han skall höjas, så att af mynt ej fiens ort,
 mer än dem, som för accepterna nödige stå,
 hvarpå bankerne kunna riktas, i hvarje vrå,
 landets söner läras, för Moloks alltar stå på få;
 dess egendom försvinner i bankmännens gap.
 Bo Jonsson skall bildas af förste direktör,
 det går som en dans, för ett så stort afskrap,
 att landets söner roffa när penningens valör,
 har höjts i sitt värde, till tio gånger mer än förr.
 Har du följt dem på stråten? den jemn som en spik,
 leder dit, att procentareligan, den skall blifva rik,
 näringarne borttryckas och arbetaren förtryckas,
 ej lönt att du derföre fäller någon lip,
 vi måste för W. hafva Bo Jonsson Grip.

En talat har om furstendömen,
 i stället för vårt Svea land,

den gunstling utan skam.
 bröt lätt ett tacksamt band;
 månd var han någon handelsman,
 då han för plogens hufvud gällde,
 man undrar mycket deruppå,
 att någon honom icke smällde.
 En talat har, som en profet,
 om kaffedryckens sköna njutning,
 hvarför skall lärd man göra det,
 kullslå en större auktoritet,
 man kan ju genast då befara,
 att med hans kunskap kan ej farligt vara,
 han vände skutan om på sista tiden,
 om det är ärligt vändt, må I derpå biden
 hur han kovändning gjordt,
 må seglen strykas lika fort.

Hur mången har ej talat om,
 vårt sköna landtförsvär;
 de hafva sagt båd' si och som,
 nog är den satsen rar!
 att de af hvarje granne ser,
 hur de oss plocka mer och mer,
 men meta med en annan krok,
 och säga: Svear! hvilken tok;
 vi kunna ju, liksom i ankedamn,
 Er låta alla nappas om vårt kram,
 oss kostar icke kulor eller krut,
 att krossa sådan dummer snut.
 Men dock så ropades ändå,
 en stor armé! vi skola stå,
 vi skola följa dig så troget åt;
 men på trossen, förstås, med öppen reträtt för vår båt,
 vi äro ju blott för bankar en nation,
 penningemannen är ju en pultron,
 du bör ju känna det uppå vår låt,
 dessutom, vi ej varit på så dålig stråt.
 som att alltid ropa på moderation,
 då bankar och frihandel mot sig fått opinion.

Men, mån tro, vi ha bröder, de äro som berg,
 de landet kunna suga till yttersts mærg,
 se der de rika lorder, allt ifrån Götheborg,
 om de roffa Sveriges skogar, gör dem ingen sorg.
 Om någon vågar mucka, att det ej är bra,
 att landets barn de säga: att bättre skall vi ha;
 då ropa de på Dante och på en Robespier,
 se egennyttan förer ett sådant visir.
 Här finnes väl ej odjur, från Franska revolution,
 om ej de stora klodjur, från bankintressets zon,
 vill reta Svea söner, till stor ytterlighet;
 med sina trumfer stora, de lätt kan spela bet.
 Vår fosterjord har ammat: en Blända, Engelbrekt,
 Gustafver och Carlar, stamfädren för sin ätt,
 de landet halva värnat, med klokhets råd och makt,
 mot yttre och inre fiender, varit lika på sin vakt;
 än son och dotter många, af denna ädla ras,
 förrän de låta sig fånga, slå bojan uti kras.
 Väl är nu mycket blandadt af intrigörers nät,
 Demetrierna kända, figuren spelar slät,
 lär Er och känn Ert värde, I ädle Svea män,
 välj noga, när I söken en fosterlandets vän,
 de finnas än i kojan och i palatsets höjd,
 man snart ae ulfvalåten är djurens species röjd.
 På denna riksdagsstråten, hvad mismasch var ej der,
 det tycktes uppå låten, som svårt att skilja Pål från Pehr.
 Der fanns nog män med vilja för allas rätt och väl,
 i pinorum de suto der, bänkmännen skrek ej utan skäl.
 Frihandlarne dem hjälpte, som en af dem besåldad trupp,
 de är svåra att skilja, som hönan från en rasker tupp;
 den ena frodas högligen, utaf den andras existens,
 för då vi skyddstull hade, var bankdirektören ej excellens;
 att släppa denna kaka, mån tro, det kostar på,
 de har som Judas smakat, jag kan ej säga mer, hå! hå!
 Väl offerslantar flere, mångdubbelt samla de,
 ej Christus har det varit; men christne bröderne.
 Har desse någon religion, ej visas den med handling,
 då ett utaf de yppersta bud skall lyda som en sanning:
 det goda du bevist din like, det har du ock bevist din Gud,
 då svär för mycket deremot, de många Svears jemmerljud.

Till stärkandet af penningev ldet, hvad har vår riksdag gjort?

En handfull judar skall, vid nästa gången fort inträda inom kamrarne, m n tro det gått så lätt, om någon fattig representant, har sagt på samma sätt: min  tt är mycket stor, som utom strecket står, jag räknar militärer, och skolans m n och rör, om jag sen tager flera, m ng tusende det g r, hvad tror ni denne man, har fått till sin favör? han liksom  del yngling, från Dalarnes trakt, fått beta stora dumj ns, du är ej på din vakt, och lik en  rlig Pehrsson, fått höra med hot, h r  r ej rum för rättvisa, formen ligger deremot. Förunderligt nog, att de l rdaste m n som rest omkring verlden, och borde känna den, ej ringaste vet, och i det praktiska f rst r, de kunde ju tala, som dummaste f r. Då Framm nnen hjelpt sin sockerodling opp, kommer här som en fyr, i spr ngande galopp, en som säger: det skall här beskattas förrän det  r till att socker odla h r, vi f r bankerne ej vill, bonden  r icke nog beskattad förut, beskattas han skall, så ej eget socker f r trut finnes till, f r se då kunde gå att millioner i landet blef kvar, för att få till att hjelpa, den skuldsatta hop, och för att arbete gifva, åt de svältande skriandes rop; nej, ifrån Algier, Paris och Lybeck, vi lyckligg ras skall, från hvarendaste fläck, med k l, och spenat, sparris och sallad, drufvor, fikon och vin, f r små och stora svin, det g r vår kultur, så innerligen godt, der trädgårds m stern med fru, hos egaren med slott, förr varit, skall nu blott vara dräng, ej h fves, kalla nord, någon blomstrand s ng, han kan odla litet dill, till Norrmännens sill, så skall ni lefva Svear, se der hur vi vill; er afundsv rda lott, I måsten byta bort, lemna h ydda och slott, f r utländsk spott, hugg skogarne ned, spr ng malmerna bort,

naturen endast visat dig denna näringslott.
 Ej nöden längre nu, den kan af någon ej förnekas ju,
 den är ej börjad genast nu i år
 af skörden, som i fjol blef dränkt af väta,
 att lägga grunden dertill hafva får
 i tio år af räfvans smil sig låtit ledas utan träta,
 till hårdan tid för Svea land
 här hjälpt de låga priser, för den hand
 som varan måste producera
 de förra år, af utländskt öfverflöd fluktuera.
 När bonden fått för klennt betalt,
 han måste hvarje tunna hålla falt,
 och ej ett godt utsäde kunnat spara,
 en senan sådd gör skördarna ej rara;
 vår handelskår, bankokrediten,
 hängt upp sig som ett noll på spiken,
 så brustit har, en utländsk sädesvara
 och förhjelpt mången åker att stå klara,
 vi hafva af allt det, till millionen
 förlorat tunnor säd på produktionen;
 mång lätting hafva vi i rampristien fått,
 som lärt sig lesva, uti stort och smått,
 allt efter en finansministers ordination
 att smaka uppå allt, utom från Svensk nation,
 och liksom krukor ramlar, alla vi, så dumt,
 begäras kan ej nu, att alla tiger stumt.
 Lär dig lik en Amerikan,
 hvarken Fransk, English, eller charlatan,
 en apa utaf alla andra blifva,
 du kan ju icke på din frusna drifva
 med sidentofsar, gagna eller lifva,
 de mödor som för er nödvändig blifva. —
 I skydda skall ert land, dess näring,
 det gifver er en bättre äring,
 ert guld behåll, för egna mödor drifva,
 då kan I stålt mot fiende på egen torfva klifva.

Ett utskott sattes till, att reda hvaraf landet led
 de skulle bygga docka, till statskeppets reparation,
 mång redlig tro jag vill, i skärseld utaf harm han sved.

I stranden stodo de, att plocka,
 småstenar till så stor portion;
 hvad felet var att berg ej sågs
 det mången sig förundrat åt,
 då det utöfver deras hufvud hängde;
 ministerkärlek dem väl klämde
 om ej en Wallenbergsk smörgås
 eller någon af dess kassors lås
 dess kloka hufvuds hjernor vände,
 gaf detta utskotts olycksände.
 De talade om ditt och datt
 att skatter uti små portioner,
 att minska det skall göra allt —
 hvad vinst det bliver vet en palt --
 att ändra namnet på en skatt,
 de måste ut i milioner,
 det ser vi kryper ganska kallt.
 Vi kunna nöjas, att fått tullfritt salt,
 då alla andra länder hafva hos oss monopol,
 att hit få sända, hvad ej deras magar tål
 och för att läska läckergommens smak
 och för att göra qvinnan till en fjäril,
 så att vi ända ifrån nordeds kalla pol
 till skånska gränsen med dess milda sol
 måst sökande, med kassan slak och klen,
 nån näring, som kan gifva bröd och sill, —
 till svulten kropp med skinn och ben.
 Nog borde någon, bland dem funnits,
 och allmän tanke bland dem vunnits
 att det vår frihetshandel endast är —
 som måste bort, ehuru kär,
 som gjordt att penningen försvunnit,
 den rånaren, af mången har förnummits,
 besynnerligast, sade de så der, gör bankar, spara dig du lär:
 att bilda bankar, penningar spara,
 kan väl ej den, som icke kan sin vara
 till något pris föryttra, så att den
 kan gifva hvad det kostar, för att sen
 en dylik vara, åter producera.
 Den falska läran, tycks då existera,

att Svenska riks-representanten
 begär af Sveriges söner, att liksom Gud i skriften
 han hafver utaf intet frambragt jorden,
 du skall af intet spara för att bilda banken,
 nu skall du hålla konkurens med alla andra länder,
 vi veta ej utaf att det så ofta händer,
 att du från frusna magra jorden
 rätt ofta klena skördar skär, lik fädren fordom;
 att räntan gäller femton, tjuhu här,
 om du är god bekant med bankens per,
 när din gelike bortom hafven der,
 sin häfstång får för sjerdedelen,
 hvem hjelpa kan de lumpna felen?
 Vi all frihandel med dess bankar skola skydda,
 snart skall ni ut till dess försvar ur hvarje hydda;
 var, fastän svulten, icke klen,
 fast utan kläder, icke frusen sen;
 vi strida för en fixs idé, skam om den kommer oss på spe.

Gif näringarna, skydd och stöd,
 det gagnar ingen lyx och öfverflöd,
 men arbete behöfver alla individer,
 der nöd är stor, der hvarje redlig lider,
 om I för billigt pris på bröd, —
 den svenske bonden, pinade till död;
 tillika sjelfmord, i begån omsider, —
 i både stad och land arbetaren nu qvider.

Gud som bevarat, uti fordna tider,
 mäktigt vårt land, och du som vill det skydda,
 från begär till lyx, lojhet mot parasiter,
 väck oss, o Herre! till kärlek för vårt land.
 Hör oss, o Herre! i nåd vi dig beder,
 O gif oss kraft att bryta förtryckets band.

Vi vill lefva fredligt, men ej frukta striden,
 hvarken för yttre, eller inre fienden;
 af frihetshandeln hafver penningen försvunnit,
 nu all landets söner hafva det förnummit,
 Hör oss i nåd, o Konung! när vi bedja,
 slit förtryckets band och bryt bankirers kedja.

Näringarne krossas uti alla yrken,
 alla måste leta med möda efter fyrken;
 utan arbete vandrar mång på vägen,
 kan det ej få, om ock han söker trägen.
 Upp svea män, varen eniga i dygden,
 säljen ej för lump, bort fädernebygden.

Svenska ädla qvinna, vi nu dig bedja,
 blif ej en slaf af utländsk modekedja;
 glöm ej systrar Blända och en Gyllenstjerna,
 de sitt land förstodo på det bästa värna.
 Vi er bedja strida så långt kraften bjuder
 mot den stora lyx, som vårt land i armod sjuder.

Bilden ibland eder enkelhetens partier,
 detta skall ej hämma några fririer,
 det skall mannen lära qvinnan rätt att ära,
 och sin plats att sköta för de sina kära.
 Glöm ej Svea döttrar, denna goda lära,
 landets söner skall, för dig då offer bära.

— 00 —

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS E. WESTRELL,

1867.